Enkan och hennes barn.

Roman af MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

Här afbröts samtalet af Debora, som öppnade dörren och sade:

— Brukspatron Ulricis vagn stannade utanför trappan.

Åter gästade Gotthard Ulrici under den kvinnas tak, som han en gång hade älskat af hela sin själ, och hvilken tvenne gånger svikit hans förhoppningar om lycka och kärlek. — Första gången uppoffrade hon honom för sin mor och blef hans broders hustru, andra gången, då döden hade löst de band, som fäste henne vid brodern, afslog hon anbudet att blifva hans maka, därför att hon icke ville gifva sina barn en styffader.

Gotthard Ulrici ägde en stolt karaktär. Han hade behöft lång tid för att glömma och förlåta Nina, att hon uppoffrat honom för sina plikter såsom mor. — Förra gången han besökte henne hade detta agg, ännu efter tolf års förlopp, icke hunnit mildras, utan snarare blifvit ännu starkare vid åsynen af det hemlif, som änkan och hennes barn förde. Med en känsla af bitter saknad tänkte han: "Ett sådant hem hade hon kunnat skapa mig, om hon hade älskat mig såsom jag älskade henne." Vid alla de tankar, som följde härpå, blefvo hans känslor allt mer fiendtliga emot upphofvet till det afslag Nina gifvit honom, och detta upphof var, enligt hans tanke Eugéne, emedan han själf hade svårast att fördraga Ninas son. — Allt detta gjorde, att han då han skulle uppfylla det löfte han gifvit Nina att understödja Eugéne vid akademien, skedde det på ett sätt, som vi i det föregående skildrat. — Efter att af Eugénes fordringsägare blifvit kräfd för brorsonens skulder, skref han i vredesmod till Nina om hurudan den son var, för hvilken hon hade uppoffrat honom, och huru hennes moderskärlek af Eugéne belönades. — Vi hafva sett huru Nina handlade.

Visserligen ångrade sig Gotthard efteråt och erbjöd sig att betala brorsonens skulder; men detta afslog Nina bestämdt. — Sårad af hennes vägran, hade han sedan endast skrifvit i affärer såsom systerdöttrarnes förmyndare; men han hade icke infunnit sig på Olgas bröllop utan föregifvit sjukdom.

Det var således en stor öfverraskning för invånarne på Åkersberg, då Debora så oförmodadt förkunade hans ankomst; men denna öfverraskning förvandlades till en egen, sorglig känsla, då Nina gick honom till mötes och i stället för den förr så kraftige mannen såg en blek, aftärd gubbe stiga ur vagnen och komma emot henne. — Ansiktet var Gotthards; men huru var det väl möjligt, att denne starke och friske Gotthard hade kunnat på den korta tiden af några år undergå en sådan förändring? I hvarje drag tyckte man sig se döden stirra en till mötes, och outplånligt stod det skrifvet på den gubbleka pannan att mannen med hen följde Gotthards stapplande steg för att räkna de få, som han tillåt honom gå, innan han afskar lifstråden.

De smärtsamma känslor, som uppfyllde Ninas bröst vid åsynen af denne man, den ende hon någonsin älskat, lästes allt för tydligt på hennes ansikte för att undgå hans ännu skarpa blick. Med ett leende fullt af smärta sade han:

— Min åsyn skrämmer dig? Du har svårt att fatta, att det verkligen är jag, och likväl är det icke längre än ett år sedan jag var frisk och stark.

Nina gick fram till honom. Med den godhet, som utgjorde hennes största prydnad, fattade hon hans darrande hand, lade den på sin arm, så att han stödde sig på henne, under det betjänten på andra sidan understödde hans vacklande steg, och sålunda ledsagad inträdde han i sällskapsrummet, under det Nina hjärtligt sade:

— Huru välkommen du är, behöfver jag icke säga. Sjuk eller frisk, är du alltid en kär vän för Nina, och vi skola hoppas, att den sjukdom, som så hastigt medtagit dina krafter, äfven skall blifva af kort varaktighet.

Gotthard log sorgset och räckte handen åt Edvard, hvilken han kände sedan yngre år och med hvilken han äfven på senare tider sammanträffat flere gånger i hufvudstaden. Thekla betraktade han med en uppsyn, som tydligt visade att han icke kände igen henne.

Thekla nalkades farbrodern, som hälsade på henne med en matt böjning på hufvudet. Elma inträdde nu för att taga sin släkting i skärskådande och kände sig helt melankolisk vid åsynen af hans bedröfliga utseende.

En timme därefter hade kaptenen lämnat Åkersberg och Gotthard förklarat, att han hade något att tala enskildt men Nina om, hvarför de båda flickorna gått upp på sitt rum.

— Nina, sade Gotthard med denna häftighet, som var honom egen, — vet du hvarför jag kommit och hvarifrån jag kommer? — Du skall aldrig kunna gissa det.

— Åh jo, du har kommit för att ännu en gång se mig och såsom vän bjuda mig ett lugnt och kanske evigt farväl, sade Nina mildt.

— Nej, jag har kommit hit för att dö. — Du bleknar. Ah, Nina, den man, hvars lif du icke velat lyckliggöra, hans död skall du icke vägra att förljufva. — Jag kommer från hufvudstaden och har där af läkarna fått min dom, nämligen att det återstår mig endast några veckor att lefva. — Dessa veckor önskar jag tillbringa i ditt hem, med dig för mina ögon, lyssnande till ljudet af din röst och, omhuldad af dig, utandas min sista suck i din närhet. — Säg, skall du äfven nu säga nej?

— Det skall jag icke, svarade Nina under det att tårarna runno utför hennes kinder.

— Tack! — Döden skall då skänka mig en lycka, som lifvet förnekat mig.

Julen var ovanligt tyst och stilla på Åkersberg. Den kunde icke vara annat; ty Gotthard nalkades grafven med stora steg.

Julaftonen på morgonen knackade någon på dörren till Eugénes rum. Han hade några dagar förut anländt till hemmet. Då han öppnade dörren, stod Elma utanför, fullt klädd för att gå ut.

— Eugéne, jag har ett ärende ned åt byn, vill du följa mig? frågade hon.

— Det är klart, att jag vill, min lilla fästmö, svarade han och tog sin rock och mössa.

— Ah, kära du, ännu är jag icke din fästmö, sade Elma leende.

— Ja så, hvad är du då?

— Din syster.

— Tackar så mycket, men den släktskapen ha vi för länge sedan uppsagt. Jag vill icke hafva dig till syster.

De voro nu nere på gården.

— Som jag icke har någon ring, så undanber jag mig titeln både af din fästmö och gumma, sade Elma skrattande och tog honom under armen.

De fortsatte vägen ett stycke under skämt. När de kommo så långt bort, att ingen kunde se dem, sade Elma med ett uttryck af förlägenhet:

—Jag hade något att säga, men fruktar att bedröfva dig.

— Du! Omöjligt Elma.

— Hör på, Eugéne, emedan vi skola blifva ett par, så är ju allt hvad du och jag äger, gemensamt?

— Det är klart, vi äro två halfvor, som skola blifva ett helt, och därför är allt hvad vi äga och komma att äga en gemensam egendom. Men hvarför den frågan?

— Därför, att om jag ville ha något af dig, så vore det ju endast en del af hvad som tillhör mig.

— Naturligtvis. Hvad önskar du då?

— Om jag hade en skuld och bad dig betala den, huru skulle du anse det?

— Som om jag betalade en af mina egna skulder.

— Är du fullt säker på, att jag utan all förödmjukelse skulle kunna låta dig betala hvad jag vore skyldig? Elma talade med en hög rodnad på sina kinder.

— Fullkomligt. Ser du, Elma lilla, sedan du gaf mig ditt hjärta och lofvade blifva min maka, finnes ingen, som står dig så nära som jag. Den enas skulder är den andras, alldeles som med inkomsterna, när vi få några, som det lönar mödan att tala om. Mitt och ditt finnes icke för oss.

— Bra, bra! utropade Elma med strålande ögon.

—Du har själf sagt: mitt och ditt finnes icke; tag därför denna såsom julklapp af mig, jag har inlöst den på den grund att dina skulder äro mina. Elma räckte Eugéne ett öfverkorsadt papper; det var reversen, som kronofogden Warén lätit öfverflytta på sig.

Eugéne stirrade på papperet och såg på Elma. Han såg ut, som om man hade gifvit honom ett skymfligt slag i ansiktet. Då Elma märkte det intryck, som åsynen af reversen gjorde, smög hon sig närmare honom, hviskande:

— Älskar du mig så litet, att din stolthet kan kränkas af att jag velat hjälpa dig att undanröja de hinder, som äro i vägen för vår förening? Eugéne, Eugéne! är du för stolt att unna mig det ljufva medvetandet att hafva bidragit till, att vi komma målet för våra önskningar ett steg närmare.

— Elma, sade Eugéne, — inser du icke det förödmjukande för mig, såsom man, att emottaga en dylik gåfva af dig?

— Då man älskar, då man står i begrepp att förena sina öden, då finnes icke mitt och ditt. —Detta har du själf sagt, och låt mig icke tro, att din kärlek till mig är din stolthet underlägsen. — Ingen mer än du och jag skall veta hvem som infriat den här skuldsedeln; och icke sannt, du skall icke känna dig förödmjukad?

— Men vet du, till hvad jag hade användt dessa af mig lånade och af dig betalda penningar?

— Ja, jag vet, att du varit obetänksam; men som jag säkert skulle hafva varit lika felaktig, om jag varit i ditt ställe, så låta vi det förflutna flyga bort med vinden och tala aldrig mer därom. Elma ref sönder reversen och kastade bort bitarna.

— Elma! Elma! Eugéne slog armarna om hennes lif.

— Se så, inga sentimentala utrop och alldeles inga famntag midt på landsvägen.

— Men säg mig, huru har du fått så mycket penningar? började Eugéne.

— Jo, ser du; jag har sparat ihop en tredjedel och så har jag tagit ut de andra båda tredjedelarna af morbror Gotthard på vårt lilla kapital, som vi skola ha till bosättning.

— Ditt, vill du säga, inföll Eugéne med en hög rodnad på sina kinder.

— Eugéne! Om du så där talar om mitt och ditt, så blir jag ond, och ser du, då tror jag att du icke älskar mig så, som jag vill att du skall göra det.

Året därpå i september var det mycket stök och mycken brådska på Åkersberg, som bokstafligen var fullt med folk. Olga med man och barn, samt Eugéne gästade där; dessutom tvenne svmamseller. Hela den kvinnliga personalen var sysselsatt med arbete från morgonen till sent på aftonen; ty den tjugonde september skulle det på Åkersberg firas ett bröllop, åt hvilket alla gladde sig; det vill säga: Elma och Eugéne skulle utbyta rollerna af fostersyskon emot dem af makar.

Gotthard hade under de första dagarna af januari aflidit och vid sin död delat sin ansenliga förmögenhet i tre delar. En tredjedel hade han testamenterat åt Nina, den andra tredjedelen fingo Eugéne och Thekla, den tredje Olga och Elma. Detta hade således väsentligt förändrat Eugénes och Elmas framtida utsikter och påskyndat deras förening.

Lyckliga och glada emotsägo dessa båda, som från barndomen älskat hvarandra, det ögonblick, då de inför Gud och människor skulle blifva ett. I början af oktober måste Eugéne vara i hufvudstaden, emedan hans permission då var slut. Nina och Thekla skulle åtföljа de nygifta till Stockholm och tillbringa några veckor i deras hem, ett hem som Olga hade hjälpt Eugéne att ordna så, att det skulle blifva efter Elmas smak. — De unga skulle således tillbringa den första veckan af sitt äktenskap i samma hem, där de hade uppvuxit, där de under lekar och arbete lärt sig älska hvarandra och delat hvarje fröjd och hvarje smärta.

Några dagar före bröllopet, under det man sömmade på brudklädningen och Olga, Elma och Thekla sutto tillsammans omkring det stora runda bordet, hvilket var uppfylldt med tyg och arbeten sade en af mamsellerna, som kommit från staden för att hjälpa dem:

— Detta är den tjugonde brudklädningen, som jag förfärdigar, sedan jag börjat sy kläder, och — märkvärdigt nog — här jag af färgen, som brudarna valt på sina klädningar, lärt mig sluta till deras lynnen.

— Det vore mycket, sade Olga. — Huru gör mamsell då de där slutsatserna?

— Efter erfarenhet. De barnsliga, de vackra, de flärdfulla och de mycket kära välja alltid den hvita färgen. De allvarsamma, strängt sparsamma och högtidliga välja den svarta.

— Nå, hvilka välja kulört? frågade Olga.

— De sansade och förståndiga som vilja förena det eleganta med det ändamålsenliga, de välja kulört.

— Det vill säga, inföll Elma, — att Olga hörer till de sansade och förståndiga ty hon hade ljusgrå brudklädning.

— Och du räknas till de barnsliga, sade Olga skrattande, — emedan du valt hvitt.

— Eller till de mycket kära, sade Thekla.

— Nå, hvad tror mamsell att Thekla kommer att välja för färg? frågade Elma.

— Svart, svarade den unga sömmerskan.

— Ja, ifall jag någonsin blir brud, så vill jag vara svartklädd.

— Och hvarför det? frågade Olga.

— Därför, att svart är en högtidsfärg och jag anser vigseln för den högtidligaste handling i hela vårt lif.

Ändtligen kom den stora dagen. Bröllopsgästerna skulle, af mer än ett skäl, blifva mycket inskränkt.

Uppe i flickornas kammare klädde Nina Elma till brud. Det var nu det andra af de barn hon uppfödt, som hon smyckade för denna heliga akt, hvilken hade en dubbel vikt för Nina, emedan hennes son var den man, som skulle hemföra fosterdottern såsom maka.

Thekla och Olga hade biträdt Nina, men då hon skulle sätta kronan på, steg Elma upp och hviskade: — Lämnen oss allena, systrar. — Olga och Thekla gingo ut, och Elma stod nu i den hvita böljande sidenklädningen så vacker framför Nina, att hennes blick med ett eget behag hvilade på fosterdotterns af en liflig känsla purprade ansikte.

— Älskade tant, hviskade Elma och fattade Ninas båda händer, — haf tack för din kärlek, för all den gränslösa möda du haft att dana mig till en god kvinna. Med din välsignelse till bröllopsgåfva, känner jag, att hela min sträfvan skall blifva att i de dyra plikter, jag går till mötes, i någon ringa mån söka likna dig. Du skall stå för min själ såsom det ideal af fullkomlighet, hvartill jag vill sträfva; lyckig i medvetandet att min make är din son. Gud löne dig för hvad du varit för mig, fader- och moderlösa barn!

Nina lade sina händer på det sänkta hufvudet och sade med djup rörelse:

— Gud välsigne och bevare dig, barn på den väg du nu beträder.

Därefter påsatte hon kronan och omfamnade Elma. En lång stund höllo de hvarandra så, oförmögna att tala. Det var ett af dessa ögonblick, då känslorna flöda öfver och då intet ord skulle förmå tolka hvad hjärtat känner.

Huru innerlig var icke den bön, som utgick från Ninas hjärta, då sonen och fosterdottern knäböjde inför den vördige och allmänt älskade prosten! Hvilka minnen framkallade icke detta ögonblick i hennes själ, och huru varmt bad hon icke den Högste, att han skulle bespara Elma hvarje sorg och att Eugéne aldrig skulle blifva annat än en god make och aldrig låta barndomsvännen få ett begrepp om, hvilket gränslöst lidande kan alstras för en kvinna, hvilken blir offer för en tyrannisk mans nycker. Säkert lyssnade Gud till denna mors böner, som så samvetsgrannt sökt uppfylla sina plikter emot egna och andras barn.

Dagen före afresan till Stockholm, medan Nina, Olga och unga frun voro sysselsatta med att packa in, hade Thekla farit till Varnäs för att säga farväl åt sin lilla dicipel. När hon inträdde i salen fann hon kaptenen där.

— Jag kommer för att säga Sally ett ytterligare farväl, sade Thekla. — Hon fick mitt löfte att än en gång träffa mig.

— Ja, det är sannt, Thekla ämnar öfverge oss på en tid, sade kaptenen. — Stackars Sally! tillade han med en suck.

— Om tre veckor är jag åter här.

Kaptenen fattade hennes hand, sägande:

— Och skilsmässan från vännerna på Varnäs kostar Thekla icke en suck af saknad. Ni är så glad att få resa till hufvudstaden, att ni alldeles glömmer huru de komma att sakna er.

Thekla såg på honom med en blyg uppsyn och frågade:

— Skall ni sakna mig?

— Mycket. Rösten hade ett eget vekt tonfall.

— Icke så mycket som jag skall längta efter att återse min lärare.

— Hvaraf vet Thekla det?

— Ni saknar mig såsom man saknar en gammal vana; men jag.... jag.... Thekla tystnade.

— Men Thekla? sade kaptenen.

— Jag skall sakna edra samtal, er öfverlägsenhet och den njutning jag erfarit af att lyssna till edra lärdomar.

— Ni skall sakna mig såsom lärare. Han släppte suckande hennes hand.

— En vän och en lärare är mer än en vana.

— Thekla, ni skall i hufvudstaden träffa män med långt högre och större själsgåfvor än jag, och då blir den gamle vännen och läraren glömd.

— Aldrig.

— Barn, det ordet är ni för ung att uttala. Men jag skall här hemma fåfängt i mina böcker söka en ersättning för ert sällskap. — Den döda bokstafven är en klen ersättning emot den glädje jag erfarit af att utbyta tankar med er. — Det blir mycket tomt efter Thekla; men det är så godt att man i tid vänjer sig vid en förlust, som förr eller senare skall drabba oss.

— Om ni saknar mig så mycket, hvarför reser ni då icke med till Stockholm?

— Och hvartill skulle det tjäna?

— Till att göra vistelsen där ännu behagligare för oss alla — för mig i synnerhet. Nu skall jag, för hvarje nytt föremål jag ser, önska, att ni vore vid min sida och på ert enkla och lärorika sätt förklarade mig dess betydelse. Jag kommer att sakna den bättre delen af mig själf.

— Men vet ni, Thekla, hvad jag börjat inse?

— Att mitt förslag är godt.

— Nej, att jag icke är nog gammal för att vara er mentor.

— Och hvarför skulle ni vara gammal. Det inser jag alldeles icke.

— Men jag inser, att ni är för ung för mig — och jag är icke tillräckligt gammal, för att ostraffadt vara er vän och lärare.

— Det där är en gåta, som jag icke kan lösa.

— Vill Thekla, att jag skall gifva lösning på den?

— Ja.

— Thekla är för ung för att kunna älska mig; men jag är ej ännu tillräckligt gammal, för att icke kunna — älska er.

Thekla log ovillkorligen ett steg tillbaka, liksom om hon trampat på någonting och den förut höjda blicken sänktes hastigt. Det föreföll henne, som om man gifvit henne ett bedöfvande slag, hvilket framkallade en oförklarlig känsla.

— Ser Thekla, blotta förutsättningen af något sådant förskräcker er. Ni är ju helt blek och darrande, mitt barn. — Förefaller det er så motbjudande att älskas af mig? Svara uppriktigt.

— Icke motbjudande, men....

— Hvad?

Nu såg Thekla upp. Med ett barnsligt ödmjukt uttryck i rösten sade hon

— Jag förefaller mig själf alltför ringa. — Huru vore det möjligt, att ni skulle kunna älska mig, ni, med edra ovanliga själsgåfvor?

— Thekla, här är icke fråga om hvad som är möjligt, utan hvad som är verkligt, och det verkliga är, att jag älskar dig så, som jag aldrig trott mig kunna älska någon. Men min kärlek är icke någon dåraktig passion, utan en stark och varm känsla, som i första rummet afser din lycka. — Därför skulle jag aldrig ha sagt ett ord om hvad som föregår inom mig, så framt icke resan till Stockholm hade visat mig nödvändigheten af att jag aflägsnar mig från dig och icke såsom en drömmare går och närer en känsla, hvilken aldrig kan blifva besvarad.

— Och hvarför skulle jag icke kunna besvara den? frågade Thekla med glödande kinder.

— Därför, att en ung flicka icke gärna kan älska en man vid min ålder. — Jag är din vän, din lärare, för hvilken du hyser vänskap, och det gör dig ondt att jag genom den ömhet som uppstått i mitt hjärta, skall lida; men en man med mina år och med mitt lynne skall icke spela en Werthers roll. — Kärleken flydde mig då jag var ung. — nu vill jag i min ordning fly honom och anträder därför under din vistelse i Stockholm en resa till utlandet. När jag återkommer, är du gift och jag — botad.

— Jag skall icke vara gift, hviskade Thekla.

— Och hvarför det? — Thekla är ung, och en dag skall komma, då äfven ditt hjärta gör sitt val.

— Just därför, att det gjort sitt val, just därför skall jag icke vara gift.

— Och hvem har det valt? frågade kaptenen med en röst, som han förgäfves bjöd till att göra lugn.

— Dig, sade Thekla med nästan ljudlös röst.

Majorskan Klints yngsta dotter blef gift med löjtnant H—, som oaktadt de två korgar han hade fått på Åkersberg, ändå icke tröttnade på att fresta lyckan för tredje gången, och det med framgång. Majorskan flyttade till dem.

Svante blef en duktig sjöman, som efter några år fick eget fartyg.

Och Nina njöt den sällsporda fröjden att se alla sina barn lyckliga. Thekla med sin rikare begåfning, passade förträffligt till maka åt Edvard Örnskjöld, som aldrig skulle hafva funnit sin sällhet vid sidan af någon annan än en tänkande kvinna, mäktig att fatta och intressera sig för lifvets stora frågor. Thekla åter beundrade sin man såsom ett väsende, hon ständigt skådat upp till.

Flera år därefter reste sig på gården midt emot den gamla byggningen på Åkersberg ett nytt ståtligt hus, i hvilket häradshöfding Eugéne Ulrici inflyttade med familj. Eugéne hade blifvit ortens domare.

Carl blef samtidigt därmed utnämnd till kronofogde i samma ort och bosatte sig äfven med hustru och barn i grannskapet af Åkersberg och Varnäs.

Nina såg sig således på ålderdomen omgifven af sina barn och barnbarn, älskad och vördad af alla.

SLUT.

I H C Tracters förvandla Utgifter till Vinst

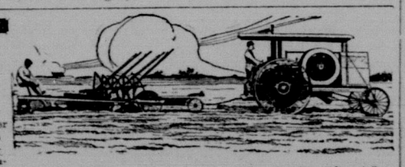

FARM ekonomi består mera af besparing i omkostnader än i stor vinst. Större afkastning blir otvifvelaktigt en regel någon gång i framtiden, men för närvarande gäller det att odla största möjliga gröda för minsta möjliga omkostnad, för att få så stor vinst som möjligt.

Den största omkostnad för hveteodling i Canada ligger i jordens beredning för sådd, skördearbetet, tröskningen och sädens forsling till marknaden. En stor del af dessa utgifter kunna förvandlas till vinst genom att köpa en

I H C Fotogen-Gasoline Tractor

Plöjning, diskning, och nedpackning utföres på en tiondedel af den tid, som ett par dragare kräfva att utföra det, om man begagnar en I H C tractor. En tractor kostar mindre än det antal dragare, som erfordras för att utföra samma arbete på samma tid. Det är billigare att begagna en I H C tractor än att hyra dragare och män att utföra arbetet. Sak samma från hvilken synpunkt man gör sin beräkning, kommer kostnaden för jordens beredning för sådd att minskas med hälften till två tredjedelar om en I H C tractor utför arbetet.

En I H C tractor arbetar i stort — afmäjar säden, tröskar den och kör den till marknaden. Under den tid säden växer och efter den förts till marknaden, kan man bruka tractorn på mångahanda sätt, och i hvarje sådant tillfälle sparar man tid, pängar och arbete genom denna drift.

I H C tractors tillvärkas i olika modeller, och i 12, 15, 20, 25 och 45 hästkrafters storlekar, att begagnas på stora och små farmar. Vanliga I H C motorer tillvärkas i alla modeller och storlekar, från 1 till 50 hästkrafter. I H C lokalagenten vill gifva eder kataloger och fulltändiga upplysningar. Besök honom eller skrif till närmaste filial.

Western Canadian Branches.

International Harvester Company of America
(Incorporated)

At: Brandon, Man.; Calgary, Alta.; Edmonton, Alta.; Lethbridge, Alta.; North Battleford, Sask.; Regina, Sask.; Saskatoon, Sask.; Weyburn, Sask.; Winnipeg, Man.; Yorkton, Sask.

I H C UPPLYSNINGSBYRÅ. Byrån lämnar alla upplysningar för farmen. Därigenom får ni lära de modernaste metoderna. Och er erfarenhet kan i sin tur bli andra till hjälp. Sänd edra frågor till I H C Upplysningsbyrå.

Ko-Operativt inköp af LUMBER

Många farmare klaga öfver det höga lumberpriset och söka efter en utväg att kunna köpa lumber billigare. Och detta är en sak som lätt er sig göra, endast man köper hela vagnslaster och betalar kontant. Man kan då spara 30 procent af lumberpriset och 50 procent på en del, eller i dollars och cents från $6 till $14 per 1,000 fot.

Den firma vi stå i förbindelse med säljer endast god lumber — intet skräp — utan bättre lumber än ni kan få i de flesta lumber yards.

De flesta farmare ha pängar nog att betala kontant och spara minuthandlarens förtjänst. Men en vagnslast innehåller minst 17,000 fot lumber, och detta är mera än en farmare i allmänhet behöfver. Men det är intet hinder för att några stycken slå sig tillsamman och köpa en vagnslast gemensamt.

Rekvisitioner eller förfrågningar kunna insändas till

PRENUMERANTERNAS .. INKÖPSBYRÅ.
P. O. BOX 3078, Winnipeg, Man.

Hvarje Eddy tändsticka tänder säkert

Då ni stryker eld på en Eddy Tändsticka tänder den alltid lätt och brinner jämnt med en stadig låga.

Dessa ofelbara tändstickor tillverkas af bästa materialier på tidsenliga maskiner under uppsikt af skickliga arbetare.

Eddy's tändsticksaskar innehålla alltid fullt antal och säljas af alla goda handlare allestädes.

THE E. B. EDDY CO. LIMITED
HULL, CANADA. Fabrikanter af träspann, Byttor, Baljor, etc.

REDWOODS

MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

RIDEOUT & CO.

Just nu ha vi fått ett stort lager barnvagnar etc. Nyaste modeller och moderata priser.
Kom och se!

RIDEOUT & CO. 401-3 Second Street, Kenora

WALL PLASTER

Det bästa kostar er icke mera än sämre vara eller så kallade substitut.

Fråga er handlare om

"Empire" Brands of Wood Fiber, Cementwalls och Finish Plasters.

Skola vi gifva eder upplysningar om "Empire" Plaster Board — som håller elden tillbaka.

Manitoba Cypsum Co., Limited
Winnipeg, - - - Man.

Imperial Bank of Canada

GRUNDFOND	72,000,000
TECKNADT KAPITAL	$ 6,000,000
INBETALDT KAPITAL	$6,425,000
RESERVFOND	$6,425,000

Gällande intresse betalas å depositioner.

SPARKASSEAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor

Hufvudkontor: Hörnet af Main Street och Bannatyne Avenue

N. G. LESLIE, Manager.

NORTHEND Filial, hörnet af Selkirk och Main Street.